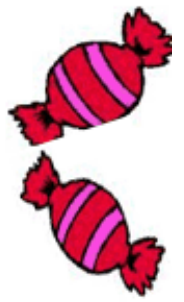


נא לא לקרא בזמן התפלה		
וקריאת התורה		
מוצט"ק	הד"נ	
20:30	19:18	קרית ארבע
20:32	19:18	חיספין
20:38	19:21	חיפה
20:30	19:13	ירושלים
20:33	19:29	תל אביב



פינוק לשבת

עלון השבת לילדים



שבת קדש פרשת חוקת | י' תמוז התשע"ב | גליון מספר 36 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א



נקדה למחשבה

לקרוא אביטל בת חנה

מעלת הנתינה

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. לקראת החפש הגדול, יצאנו קבוצת תלמידים מבית הספר אל המחנה שבו תתקיים הקיטנה. כל אחד מאתנו הביא תרמילים עמוסים ושקי שנה. לאחר שירדנו מהאוטובוס התחלקנו לאגות ובנינו יחד את האהלים ללינת הלילה. הכל היה כיפי ושמח אבל היה חם כל כך והזיעה נגרה על פנינו ועל גופינו. הפסקה קרא יוסף מדרין הקיטנה, כלם ללכת לשעות מים והרבה. רצנו כלנו אל הברזיה שהיתה במחנה שהולך ומוקם אבל פשפתחנו את ברזי המים, לא יכלנו לשעות. המים היו חמים מאד מקרני השמש שחממו את צנור המים. אוף, רטן משה. איך אפשר לשעות ככה? קדימה חברה, אמר יוסף, אין מה לעשות פרגע, חיבים לשעות ובלי תרוצים. לפתע ראינו את אלמג עומד בצד ובקבוק מים קרים בידו, והוא שותה בהנאה מרובה. אלמג קראנו אליו, תן גם לנו לשעות בבקשה. אלמג התבונן בנו ושק, כשהוא לוגם מהמים הקרים עוד ועוד. בערב, כשישבנו סביב המדורה ראינו שאלמג הביא אתו צידנית ובתוכה קביות קרח, בקבוקי מים ופחיות שתיה. חשבנו שאלמג כבד אותנו, אך זה לא קרה. כשסגר אלמג את מכסה הצידנית ראינו שהיה פתוח עליה בטוש אדם "פרטי, לא לגעת". זה היה מעליב וכל כך לא מתחשב, כך חשנו כלנו. כשהגיע הזמן ללכת לישון, אף אחד לא רצה להיות באהל אחד עם אלמג והוא נאלץ לישון עם יוסף המדרין. למחרת בבקר, לאחר שהתארגנו וסימנו להתפלל, הלכנו לאכל ארוחת בקר ולהפתעתנו מצאנו על השלחנות פחיות שתיה, שוקולדים ובקבוקי מים ועל כל שלחן היה פתוח "נא להתכבד". לאחר נטילת הידים ותחילת הארוחה אמר יוסף המדרין: בפרשת השבוע מסופר שמשה שולח שליחים אל סיחון מלך האמורי בקשה לעבר דרך ארצו ולשלם עבור המים והאוכל שעם ישראל ישתמש בדרך. אך מלך סיחון מסרב ויוצא למלחמה. בעזרת ה' עם ישראל מנצח את האמורי וכובש את ארצו. ומה גרם למפלתו? חסר הרצון לתת לאחרים להנות משלו ואפילו תמורת תשלום. אנו לומדים מדברי התורה איך לחיות ולנהג נכון, ולכן כדאי להעניק ולתת משלנו כי רק כך נתן לחיות באמת ולשמח בשמחת הכלל. ומה אתכם חברים שלי, אני בטוח שאתם מכבדים את כלם, נכון? שבת שלום ולהתראות בשבוע הבא בעלון פרשת בלק, יונתן.



גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
ה"ד





החיזה הפרשה

- ☺ את מי מטַהרים עם אפר פרה אדמה?
- ☺ מה קרה באשר מתה מרים?
- ☺ היכן נקבר אהרן?
- ☹ מי התמנה לכהן גדול אחר מות אהרן?



השילוי הפרשה

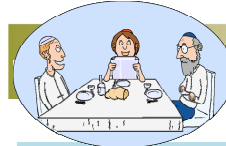
התורה מספרת על מצות פרה אדמה, ועל פטירתה של מרים הנביאה, שאז נעלמה הבאר והעם צמא למים. ה' מצוה למשה לקחת את מטהו, להקהיל את העם, ולצוות על הסלע שיציא מים. משה מכה על הסלע פעמים, ומים פורצים מן הסלע. משה ואהרן נענשים ונגזר עליהם, שלא יזכו להכניס את העם לארץ ישראל. בהגיע ישראל אל הור החר, מודיע ה' שזמנו של אהרן להאסף אל עמיו. משה, אהרן ובנו אלעזר, עולים אל ההר לעיני כל העדה, שם אהרן מת. העם מתאבל במשך 30 יום. העם מתש מהדרך ושוב מתאוננים על ה' ועל משה. הקב"ה שולח נחשים ושרפים להעניש את העם. העם מבין שחטא, וה' מצוה שמשה יכין נחש נחשת ולהציבו על עמוד גבוה. ומי שהביט למעלה ובטח בה', נרפא. לאחר מלחמות במלך ערד, ובמלכי האמורי ועוג, עם ישראל מגיע אל ערבות מואב מול יריחו.



המשפחה הפרשה

"ולא היה מים לעדה ויִקְהִלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן וַיָּרֶב הָעָם עִם מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוּ גִנְעֵנוּ בַּגּוֹעַ אַחִינוּ לַפְּנֵי ה', וְלָמָּה הִבַּאתָם אֶת קַהֲל ה' אֶל הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירְנוֹן לָמָּה הִעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהַבִּיא אֶתְנוּ אֶל הַמִּקְוֹם הַרְעֵה הַזֶּה לֹא מִקְוֹם זָרַע וַתֵּאֲנָה וְגַפְּנוּ וְרִמּוֹן וּמִיִּם אֵין לְשִׁתּוֹת".

בפרשה מספר שעם ישראל מתלונן על ה' ועל משה, ושוכח את כל הנסים והנפלאות שנעשו להם עד עכשו. גם במשפחה, כל כך קל לשכח את כל הטוב שאנו מקבלים מההורים ומהמשפחה. כשיש קצת קשי, הכל נשכח. אך האם זה נכון? איך אפשר להתעלם מכל הטוב שקיבלנו ולהיות כפויי טובה? נקבל על עצמנו שתמיד אכל תמיד גם כשזה קשה לא נשכח לרגע את הטוב ונתמודד עם הקשיים בהבנה ומתוך הכרת הטוב.



ספור לשלון השבת

רוח מול הפסד
 "זאת התורה אדם כי ימות באהל"
 ר' אפרים זלמן מרגליות בעל עסקים רבים היה, אבל בשעה שעסק בתורה, הסתגר בחדר למודו ולא נפנה לשום ענין בעסקיו.

פעם אחת בעת שלמד, באה אליו אשתו והודיעה לו שסוחרים "כבדים" באו לדבר אתו, והודיעו כי אם לא יתפנה מיד, הוא יפסיד את העסקה המצעת והון רב הצפוי לו ממנה.

השיב ר' אפרים זלמן: "אדם כי ימות באהל" – בשעה שאדם יושב ועוסק בתורה, צריך הוא להיות כמת, ביחס לכל עניני העולם.

אחר כך, כשנודע לו הסכום הגדול שהפסיד מכך שלא התפנה לסוחרים, אמר בשמחה, ברוך השם, שלמתי כמה אלפים כתרם בעד דף גמרא.